

Sodobna slovenska poezija

Alja Adam

Pesmi

Križišče

Med jogo sem pod blazino
zaslišala šumenje.
Pomislila sem, da je krt.

Uho sem prislonila k zemlji,
kot da bi z njim pogledala
izza vogala hiše
proti skrivnostnemu križišču:

korenine brez in smrek
so si v počasnem gibanju
utirale pot skozi glavni prehod.

Nato sem se dvignila,
nadaljevala pozdrav soncu,
kot da ni nič – samo krt.

(Jarvillina, Finska, 2018)

Pozabljanje

Zvezde so duše naših prednikov ...

(Rual Zurita v pogovoru o južnoameriških Indijancih iz Amazonije)

Ko pogled civilizacije
skoraj neopazno, kot bucika,
zadene ob moje zaupanje,
kot pik čebele,
ki jo poskuša otrok v dlani
rešiti iz reke,

se oprimem snovnih stvari,
jih merim
kot oko ultrazvoka,
fetus v materinem trebuhu,
ali sonde
zvezde v vesolju –

in se sramujem
svoje golote,
vere starih ljudstev,
ki so jih pobijali kot trofeje.

A ko zakrijem
svojo bolečino,
pozabim na tisto,
kar jo osmišlja.

Popravilo

Obrtnik zapre kovček z orodjem.
Ko na odhodu pravi,
da *smrt vstopa*
tudi skozi zaklenjena vrata,

zdrsнем z roko
skozi luknjo v svojem drobovju,
proti očetu,
k telesu
njegovega očeta.

V taborišču je tehtal
štirideset kil.
Stranišče, jedilnica,
hodnik in spalnica
so bili v enem samem prostoru.

Ker ni bilo vrat,
smrt ni vstopala,
ves čas je bila tam.

Zato je njegova koža
postala prosojna
kot plastična vrečka
natrpana z vsebino,
ki z robovi
sili ven kot rebra.

Žaba

V otroštvu sem pogosto molčala,
da ne bi, v trenutku nepazljivosti,
iz mojih ust skočila ogabna žaba,
varuhinja temnih skrivnosti.

Morala sem sedeti vzravnano,
nič na obrazu ni smelo trzniti,
da ljudje ne bi opazili izbuljenih oči,
zrkel, napihnjjenih kot mehur.

Dolgo let sem molčala,
ker sem želela pripadati človeštvu,
kot pokrajina na zemljevidu
širšemu geografskemu ozemlju.

Medtem so gradili betonske domove,
se obdajali s predmeti
in bodečimi žicami, v poskusih,
da bi pregnali tujost.

In nisem zdržala:
ko so živali prečkale mejo,
nevedoč, da kaj takega obstaja,
je moja koža zakrvavela.

Dvakrat

Danes sem dvakrat obtičala,
prvič v WC-ju, kjer se je zaskočila ključavnica,
drugič na splavu sredi Mure
kot pred nekaj dnevi v lokalu,
kjer sem jo prvič srečala.

Poskušala sem se boriti,
tolkla sem po vratih, vlekla vrvi,
ji dopovedovala, da moram zgodaj vstati,
a bilo je prepozno.

Strast je pljusnila med stegna
kot plodovna voda.
Sanjala sem koralde na verižici,
vsakič, ko je zdrsnila ena,
so se premaknile vse.

Danes sem dvakrat obtičala,
a bilo je prepozno:
ob Muri sem stegnila roko
proti puščici na znaku,
v smer njenega pogleda,
in v meni se je nekaj premaknilo.

Maškarada

Drsim prek verzov
kot vlak po tirih,
dokler ne vstopi v sobo
in se začneva prerekati:

ritem besed se ustavi –
kot telo med ljubljnjem,
ko zadene ob zahteve družbenega spola.

On se pretvarja, da nima nič s tem,
in odmika pogled,
zato se odločim, da bom odšla
kot kavboj, ki skoči iz gorečega vagona.

Morda bom naletela nate:
ne boš se ustrašil mojega obraza,
ko se bo puščavski pesek lepil na kožo,
kot da mi je pognala brada –
ko bom stala pred teboj v širokih hlačah
in se ti smejala v brk.